

BILAG A2

Søren Gade: ”Vi skal ikke bøde for Sydeuropas gæld”.

Jyllands-Posten. 28.5.2020. Uddrag.

Søren Gade sidder i Europa-Parlamentet for Venstre.

Danskerne skal ikke betale for de gældsproblemer, som EU's sydeuropæiske lande kæmper med – og som ikke er skabt af coronakrisen. Vi skal hjælpe de trængte lande. Men uden at blive til grin for egne penge.

Coronakrisen og den efterfølgende økonomiske krise har ramt EU som en hammer. Landene har lukket ned, virksomheder er bukket under, og tusinder er blevet arbejdsløse. Særligt slemst står det til i lande, hvor man ikke i tide har rustet sig til krisen. Herhjemme har vi vedtaget store arbejdsmarkedsreformer. Højere pensionsalder, skattereformer og kortere dagpengeperioder. Det har gjort ondt. Til gengæld har det rustet dansk økonomi til dårlige tider som nu. Det står i skærende kontrast til andre EU-lande, hvor man gennem mange år har forsømt at gennemføre nødvendige reformer. Hvad betyder det så? Ja, nu er pengekassen så tom. Tilbage står den almindelige borger som et af de mange ofre, krisen rammer ekstra hårdt. Det er ikke, fordi jeg ikke kan se, at der er behov for europæisk samarbejde, hvis EU skal på fode igen. Danmark er ikke en øde ø. Vores økonomi er dybt afhængig af eksport til andre lande i EU. Så selvfølgelig er vi nødt til at give en hjælpende hånd til de EU-lande, som lige nu er hårdest ramt.

Men vi må for alt i verden ikke være til grin for vores egne penge. Længe er vi blevet tudet ørerne fulde med behovet for større EU-budgetter, nye EU-skatter og euroobligationer – og med corona oven i hatten er det krav bestemt ikke blevet mindre. Det er jeg lodret imod. Vi skal ikke bøde for, at vi i tidens løb har truffet de rigtige beslutninger, så vi har undgået at hænge på en kæmpe statsgæld, som andre lande gør. Sig mig, skal vi hæfte for, hvad skiftende sydeuropæiske regeringer gennem tiden har gjort eller ikke har gjort? Svaret er ganske enkelt nej. Sagaen om flere penge til EU stopper dog ikke her. For nylig foreslog Tyskland og Frankrig en coronakrisepakke på intet mindre end 3700 mia. kr. – som vel at mærke skal lægges oven i EU's budget på 1200 mia. kr. om året. Og få dage senere blev det overgået af EU-Kommissionen, som spillede ud med en gigantisk genopretningsfond på i alt 5600 mia. kr. Problemet med forslagene er ikke, at man vil hjælpe de mest trængende EU-lande. For ingen er tjent med, at de ryger ud over afgrunden. Det vil ikke kun skade dem – men også Danmark og dets velstand. Nej, problemet er, at pengene skal findes ved at stifte fælles EU-gæld, som alle lande skal hæfte for og betale tilbage. Jeg kan ikke se rimeligheden i, at de lande, der har gennemført svære reformer i tide, hænger på regningen fra dem, der har forsømt at handle. Undskyld mig, men det er fuldstændig urimeligt at kræve, at vi skal forringe dansk velfærd eller blive længere på arbejdsmarkedet, når borgerne i andre lande kan gå på pension mange år før danske lønmodtagere. I min bog er det på ingen måde solidarisk. Det må og skal ikke være en gratis omgang. En hjælpende hånd skal mødes med krav om arbejdsmarkedsreformer og tilbagebetaling. EU-budgettet skal reformeres og prioriteres. Vi skal sikre, at krisepakker tilfalder de lande, som har brug for det. At pengene anvendes til at styrke samhandel og investeringer i de industrier, hvor Europa har en styrkeposition.

Hvis ikke de krav stilles til EU, står vi igen om ti år i samme situation. Og så vil danskerne endnu en gang blive bedt om at udvise EU-solidaritet ved at betale ved kasse ét. Solidariteten gælder åbenbart ikke den anden vej. Det er ganske enkelt ikke rimeligt.